

[Vivike.]

siden, da hr. Morten Lange på socialistisk folkepartis vegne foreslog et organ til at koordinere hele kampen mod forureningen. Da lyttede man ikke, man lod det gå, som det kunne. Det gik skidt, men ikke med skidt, for der blev mere og mere skidt, og der bliver mere og mere skidt.

Der var heller ikke så forfærdelig megen lydhørhed her i forrige folketingssamling, da vi behandlede og vedtog en ændring af vandløbsloven. Da stillede socialistisk folkeparti adskillige forslag til ændringer, hvoraf langt de fleste var forureningsbækkende. F. eks. foreslog vi ændringer med hensyn til problemet møddingvand. Møddingvand er et meget farligt giftstof; endnu har vi i frisk erindring, at udledning af møddingvand betød, at man på en strækning i et vandløb på 10 km talte 85.000 døde ål. Vi foreslog, at møddingvand ikke måtte udledes i vandløbene, men folketingset stemte forslaget ned. Møddingvand må altså stadig væk udledes i vandløbene; skønt det er stærkt forurenende. Vi foreslog, at afløb fra stalde heller ikke måtte udledes. Der står i vandløbsloven, at ajle ikke må udledes i vandløbene, men at afløb fra stalde gerne må, og hvad er afløb fra stalde andet end ajle? Her er altså en mærkværdig selvmodsigelse i vandløbsloven, men folketingsets flertal stemte vort forslag ned.

Men der skete selvfølgelig også flere gode ting, da vandløbsloven blev ændret, og en af dem var, at rensningsanlæg blev påbudt, at kommuner, industrier osv., altså de, der forurener, skal oprette rensningsanlæg. Det er godt, men det gale ved det er jo, at kommunerne mangler penge til at gøre det for, for de er dyre, og det gør en hel del af industrierne også. Det, socialistisk folkeparti foreslog, var, at staten skulle finansiere oprettelsen af rensningsanlæg. Det blev stemt ned her i folketingset, og der vil altså gå meget lange tider, før der virkelig kommer fart i oprettelsen af disse rensningsanlæg. Nogle er i gang, men vi er vel endnu ikke kommet i gang med tretrinsanlæggene,

altså også med en kemisk rensning, og det varer meget, meget længe, inden vi kommer i gang, hvis det skal overlades til de kommuner, der fattes penge, og de industrier, der gør det samme. Vi havde altså den idé, at staten må finansiere oprettelsen. Det var sådan set også mere retfærdigt, fordi stats-skatten er progressiv, hvorimod kommuneskatten ikke er progressiv.

Det er mit inderlige håb, at kampen mod forureningen ikke bliver ved snakken, for man kan jo snakke om det, og man kan nedsætte kommissioner osv., men det fjerner ikke forureningen. Jeg håber, at folketingset vil handle, og skal man handle, koster det penge. Så må folketingset skaffe penge, og derfor vil jeg anbefale, at man stemmer for den dagsorden, der er fremsat af socialistisk folkeparti. Vi klarer ikke problemerne med snak. Der skal midler til.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg synes, jeg med glæde kan konstatere, at det er rigtigt, som jeg gav udtryk for det, da jeg fik ordet første gang under denne behandling af forslaget til folketingsbeslutning: at der hos alle partier er en meget stor interesse i at få løst forureningsproblemerne. Mens jeg har fulgt debatten her i eftermiddag, har jeg følt det sådan, at når der var en lille divergerende opfattelse mellem ordførerne, var det ofte blot sådan, at den ene mente, et problem skulle gribes an på én måde, den anden på en anden måde, og i andre tilfælde var spørgsmålet, hvor væsentlig betydning man tillagde et specielt område. Men enighed har der været om, at det er væsentligt for os at få løst forureningsproblemerne, og derfor er jeg da også glad for, som jeg har givet udtryk for det tidligere, at regeringen har taget et initiativ og sat arbejdet i gang ved nedsættelse af et forureningsråd og et forureningsudvalg.

Ud fra denne betragtning var det altså ikke nødvendigt for hr. Kampmann at give udtryk for, at han ønskede at sætte noget i gang. Regeringen havde allerede på det tidspunkt, da socialdemokratiet fremsatte